Napsal uživatel Jan Valeš - Jeňýk
Čtvrtek, 16 Červen 2011 23:14

/Cimburovi/ Hospoda „U čtyř stehen“ byla vskutku na světové úrovni. Pradědeček hospodské válčil na frontách velké války v Itálii, na denním menu byla francouzská polívka a španělské ptáčky a u rohového stolu posedávali dva Bulhaři a hráli domino. Klapání plastových kamenů na umakartovou desku stolu a praskání dřeva v těžkých litinových kamnech byly také jediné zvuky, který dokazovaly, že je místnost skutečný a trojrozměrný prostor. Jinak vše připomínalo nažloutlé fotografie z první republiky. Podlaha z rejžákem vybělených prken, otylé stoly s tlustýma nohama obklopené ze všech stran štíhlýma nohama půvabných thonetek, hluché i němé pendlovky mezi okny na zdi a na mír a klid v hospodě dohlížející barvotiskový andělíček nad výčepem. Další, tentokrát barokní anděl, stál za smaltovanou pípou a koukal skrz nás a skrz otevřené dveře na drobné mžení na dvorku před hospodou. To drobné mžení bylo i důvodem, proč jsme před chvilkou vstoupili do hospody, kde všechno, včetně skládaného toaletního papíru na dřevěném hajzlíku se srdíčkem, pamatovalo ještě pubertální Adinu Mandlovou.

Hned po obědě jsme opustili další promáčené nešťastníky čvachtající v malém údolíčku pět kilometrů odtud, kde měl večer zahořet další oheň Trapsavce. Mně osobně propučela za dopoledne i stará celta a tak jsem se dlouho nevzpíral nabídce, zkusit vyrazit do nějaké hospody. Myslím že právě Delon, našel na své mapě symbol červeného obdélníčku s vlaječkou ve vsi Lhota. Šlapat pět kilometrů s určitou nadějí mě připadalo stále jako lepší nápad, než ležet půl dne v promáčeném stanu zcela bez naděje. Tak jsem se k té partičce připojil. Navíc jsem mohl prožít celé odpoledne v přítomnosti toho nejlepšího, co v trapsavecké soutěži vyzrálo a dozvědět se něco i sám o sobě. A nemínil jsem s tím sebepoznáváním moc dlouho otálet.
Hned jak jsme obsadili stůl těsně u kamen, odlepil se barokní anděl od pípy, přišel k našemu stolu, ve výstřihu nás nechal nahlédnout do mnohem hlubšího údolí, než z jakého jsme právě vylezli a zeptal se otřepanou větou: „Tak co to bude?“ Chtěli jsme být také světoví a dali si francouzskou polívku i španělského ptáčka.
„Tak jak to letos vidíš?“ udeřil jsem hned zčerstva na Delona. Byl z celé té party nejlidštější, nejupřímnější a sžíravé ironické poznámky používal na rozdíl od ostatních jen v nejvyšší nouzi. Navíc byl i členem letošní poroty.
„Jestli se ptáš na to, jestli jsi vyhrál, tak se ptáš blbě,“ prokoukl mě hned na začátku a dál lovil lžící kolečka párku v hustý polívce.
Rudý až na zádech jsem zanořil nos do svého talíře. Další útok jsem zahájil po druhém pivu. Počítal jsem, že se všichni díky dobrému obědu a pivu uvolní a nebudou zdaleka tak ostražití. Tentokrát jsem zaútočil na Sojče. Stejně jako Delon byla v porotě a mimo to i autorkou hned několika knih s trampskou tematikou.
„ Nevím co chceš slyšet,“ prohlídla si mě zkoumavě. „ Jestli o tvým psaní, tak prosím. Jestli o

letošním pořadí, tak zapomeň a počkej na večer.“
„No jasně že o psaní,“ vyhrkl jsem až moc rychle a tím se vlastně přiznal.
„S tvým psaním je to jako s posedáváním na hajzlíku. Půl dne nebo půl minuty. Efekt je pořád stejný,“ odpověděla mi suše a ostatní kolem stolu se bez jakéhokoliv taktu rozesmáli. Začal jsem litovat, že jsem nezůstal v promáčeném kempu.
„Chtěla jsem říci, že na co ty potřebuješ deset vět stačí někdy věta jedna. Ale jinak výbornej vstup do děje, slušný popisy a hlavně máš ty svoje věci vypointovaný. Stačí?“
Jestli to chtěla nějak zachránit, tak se jí to asi moc nepovedlo. Ostatní se stále chechtali a já nořil obličej do náhubku kríglu s velice hořkým obsahem.
„Vybodni se na ně,“ vzal si slovo v čele stolu sedící Rumbura. „Časem zjistíš, že není důležité být druhý, první nebo rovnou zlatý trapsavec, ale že stačí jen být při tom. Konečně v té naší nudli se úspěch neodpouští. Můžeš psát sebelepší povídky, vyhrávat všechny literární soutěže, pět let za sebou se muchlovat s dřevěným ušákem a jednou jedinkrát o tobě někdo řekne, že máš špinavý uši a všichni už si budou pamatovat jenom ty špinavý uši,“ dokončil Rumbura svou řeč a všichni kolem stolu mu kupodivu s vážnou tváří přikyvovali. Já osobně byl za ta slova vděčný. Pozornost se posunula od mé osoby do filozofické roviny, kterou jsem moc nechápal a ani s ní nesouhlasil. Já jsem vyhrával rád.
„No a jak to máš tedy s ušima,“ zeptal se mě do úplného ticha Delon a všichni kolem stolu se opět hlasitě rozřehtali.

„Umííí“ zahučely do té doby tiše naslouchající ohněm ozářené obličeje a zvídavě se rozhlížely po stejně narudlých tvářích uzavřených v jediném neporušeném kruhu. Nikdo na sobě nedal znát, že právě on je autorem textu a zároveň tedy i čerstvým majitelem Zlatého trapsavce.
„Autorem povídky Kšandy a zároveň držitelem Zlatého trapsavce je Fredy,“ odhalila konečně celou pravdu Kebule a já hrdě vstoupil do ozářeného kruhu. Kolem ohně jsem šel důstojně, pomalu a schválně tou nejdelší cestou a celou tu dobu se nechal lechtat obdivnými pohledy. Ušatou sošku jsem přijal velice skromně, se svěšenou hlavou, polohlasem jsem poděkoval porotě a předčítajícím a už už jsem chtěl zmizet někam na stranu, na tmavý kraj lesa a tam si sám pro sebe, nikým nepozorovaný, tu radost pěkně vychutnat. Koutkem oka jsem viděl rozesmátý obličej Sojčete a hned vedle šklebícího se Delona, který ke mně vytrčil pravici se zvednutým palcem.
„Hele, Fredy, než nám s tou soškou úplně utečeš, mohla bych ti položit ještě jednu otázku?“ zastavila mě uprostřed kroku Kebule. Otáčel jsem se jen pomalu a v hlavě si rovnal věty na téma, jak jsem bojoval s pointou, kde jsem čerpal námět a poděkování rodičům a bráchovi, že mě nechali každý večer volný počítač.
„Ano?“ otočil jsem se k ní již s připravenou odpovědí.
„Co je pravdy na tom, že máš špinavý uši?“ podívala se na mě poťouchlýma očima. Kruh narůžovělých obličejů se proměnil v kruh zubatých otvorů a všechny ty otvory šišlaly, syčely a duněly směrem ke mně jedno jediné slovo. „Uši, uši,uši“. Utíkal jsem se svojí soškou na temný okraj lesa a dál a dál pryč z promáčeného údolí.

Uši jsem měl čistý jako laufy flaků bránící v květnu roku 1945 plzeňskou Škodovku. Od samého čištění a pulírování jsem nabyl pocitu, že mně zvukovody prochází napříč hlavou v jediném lesklém otvoru. Chozé zaťukal prstem do zavěšeného mikrofonu a zesílené údery mě opakovaně a bolestivě klofly do mozku. Nad Chozém se rozsvítilo červené světlo a neznámý člověk v brýlích ukrytý za tlustým sklem zdvihl palec. Chozé si přitáhl mikrofon těsně k ústům,

dobrácky na mě mrkl a spustil: „Vážení posluchači, dnes jsme pozvali do našeho programu Zelená slova letošního vítěze trampské literární soutěže Trapsavec. Dříve, než položím autorovi několik otázek dovolte, abychom vás s jeho tvorbou seznámili. Na úvod tedy vítězná povídka Kšandy," odstrčil Chozé mikrofon od úst a zmáčkl na svém pultu nějaký knoflík.
„Hele Fredy, až to skončí, položím ti ještě pár otázek, pak pustíme něco kratšího a finito. Jasný?" mrkl na mě spiklenecky.
„A co to bude za otázky?" podíval jsem se na něj nejistě.
„Hele, mi si zakládáme na tom, že je to živý vysílání," mrkl na mě znovu spiklenecky. „Když ti to teď řeknu, budeš odpovídat strojeně a celá spontánnost pude víš kam, viď.
A podle pravdy, já je ještě taky nevím," uzavřel instruktáž a přitáhl si mikrofon zpět k ústům. Po posledních slovech mé povídky zmáčkl opět knoflík na svém pultu a položil mně hned první otázku.
„Je pravda, že máš špinavý uši?"
Ta otázka mi doslova vyrazila dech. Nevěřícně jsem zíral nejprve na Chozého, potom na chlápka za sklem, který právě odložil brýle a chystal se puknout smíchy a potom již bylo celé studio, éter a celý velmi krátkými vlnami dostupný vesmír svědkem mé naprosto spontánní odpovědi. Na místo přivolaná hlídka policie a následně přivolaný znalec odhadl škodu na zařízení na čtvrt milionu korun. Celkový výčet škod doplnilo jedno těžké ublížení na zdraví a všeobecné veřejné ohrožení pro užití nadprůměrného množství velice ale velice sprostých slov.

Soudkyně JUDr. Věra Poštolková se na mě dívala jako několik dní nenažraný sup. Po celou dobu dosavadního líčení zírala jen na mě, protože na lavici obžaloby by toho stejně moc neviděla. Prokurátor pospával v přesvědčení, že to má obžaloba v kapse a vedle něj se klimbala ze strany na stranu na tenkém krku připevněná obrovská koule obvazů, ze které trčely jen dvě fialové uši.
Znalec z oboru lékařství předčítal již dobrých pět minut seznam zranění, poškození a ztrát, které jsem učinil na těle reportéra programu Zelená slova a na lavici za ním listoval další znalec, tentokrát z oboru elektroniky, na prst tlustým seznamem materiálních škod.
Po zprávě obou znalců se soudkyně obrátila přímo ke mně:" Pane obžalovaný, můžete mně logicky vysvětlit důvod vašeho brutálního útoku na poškozeného?"
„Napsal jsem povídku Kšandy," odpověděl jsem jí zcela podle pravdy.
„A co má nějaká povídka společného s brutálním útokem?" zeptala se jízlivě.
„Také řekl, že mám špinavý uši," odpověděl jsem opět podle pravdy.
„A máte?" podívala se na mě studenýma a odsuzujícíma očima.
Vstal jsem z lavice obžalovaných, odhrnul prameny vlasů za uši tak, aby se mohla soudkyně přesvědčit o absolutní čistotě mých zvukovodů a udělal dva kroky vstříc porotě. Třetímu kroku vpřed zabránily údery pendreků od eskorty justiční stráže a sálem blesklo několik fleší z novinářských fotoaparátů.
„NÁSILNÍK SE ŠPINAVÝMA UŠIMA ZAÚTOČIL I NA SOUDKYNI," hlásal druhý den tučnými písmeny titulek na úvodní straně Blesku. Zprávu i s mojí fotografií postupně přejaly všechny významné evropské deníky a stala se hitem na internetu.

Po půl roce se přede mnou pomalu ale jistě otvírala vrata borské věznice. Jejich vrzání mi zvedalo chloupky vzadu na zátylku. Za vraty na ulici pulsoval normální život a já se do něj normálně začlenil. Ve světě za plotem mně historka se soudkyní paradoxně pomohla. Jen

málokdo z mých souputníků teď již za vraty měl odvahu vzepřít se samotnému soudci a už vůbec nikdo si to s ním nechtěl vyříkat hned v jednací místnosti. Nikomu jsem nic nevysvětloval a vlastně jsem byl docela rád, že jsem byl považován za bouráka. Za půl roku se toho zase moc nezměnilo. Země byla pořád kulatá, auta jezdila vpravo a lidi uháněli někam a nikam s očima upřenýma do prázdna. I novinový stánek na konečné stál tam kde před půl rokem. Koupil jsem si nějaké noviny a podíval se na titulní stranu. Zíral jsem sám sobě do očí a nad svou hlavou četl tučný titulek. NÁSILNÍK SE ŠPINAVÝMA UŠIMA OPĚT NA SVOBODĚ. Když jsem odlepil oči z přední strany novin, měl jsem pocit, že se svět kolem mě zcela zastavil. Všichni najednou zůstali stát na místě, koukali na mě a já v očích nacházel takové pocity jako obavy, strach a tíseň. Povel k dalšímu životu dalo nějaké malé dítě. Postavilo se až přímo přede mne, zapíchlo do mě malý ukazovák a začalo nesnesitelně ječet:
“ Mamí, mamí, to je ten pán se špinavýma ušima.“ Odhodil jsem noviny na zem a pomalu se vracel zpět k borské věznici. Strážný na bráně mi řekl že jsem magor a vystrčil mě zpátky na ulici. Domů jsem šel v noci a pěšky. Na počítači jsem měl celkem pět tisíc zpráv z celého světa. Ani jedna se netýkala mého psaní.

Profesor, doktor a především psychiatr Kydlíček mě přijal ve své ordinaci s všechápavým úsměvem. Zakláněl se ve svém koženém křesle a při každém pohybu vzad zkontroloval celou eskadru diplomů na stěně za sebou.
„Fenomenální,“ řekl po pěti minutách mého vyprávění a potom se na krátký okamžik zanořil do mých osobních papírů.
„Mám pro vás návrh,“ odlepil po chvilce oči od štůsku papírů a dlouze se na mě zadíval. „Vy a já bychom mohli udělat díru do světa medicíny,“ setrval na mě upřeným pohledem.
„A to jako v čem?“ nezklamal jsem ho.
„Já jako doktor a vy jako objekt. Zcela jedinečné,“ mlaskl spokojeně.
„Objekt čeho,“ nechápal jsem stále jeho myšlenkové pochody.
„No přece mé nové práce. Vliv špinavých uší na agresivitu populace,“ zadíval se na mě pln očekávání.
Uchopil jsem skleněný model mozku volně ležící na jeho stole a napřáhl.

„Musíš vypadnout od lidí, nebo se zblázníš,“ říkal jsem si stále dokola večer doma. Do internetového vyhledávače jsem zadal heslo: „nejméně zalidněný kontinet“. Jeden z prvních odkazů zněl: „Austrálie je nejmenším kontinentem a s výjimkou Antarktidy také nejméně osídleným.“ Výjimečná Antarktida se mně začala docela líbit.

Již měsíc a půl kráčím úplně sám. Ta o trošku větší zima je vyvážená jistotou, že na mě nikdo nečumí a neříká mi, že mám špinavý uši. Nejvíc mně ale vadí, že si večer nejde udělat oheň. To hladivé teplo a tu kořeněnou vůni páleného dřeva postrádám víc než lidskou společnost. Za tu dobu mně spoustu věcí došlo a spoustu jsem si toho srovnal v hlavě. U tyčky s cáry potrhaných vlajek jsem si zapálil cigáro a rozhlédl se po bílé pustině. Jediné místo odkud se všemi směry kouká jenom a jenom na sever. Ten tučňák se ke mně přiblížil zezadu. Úplně jsem se ho v tom tichu lekl. Kolébavě a v bezpečné vzdálenosti mě několikrát obešel a pak se na mě podíval jediným okem.
„Nazdar,“ pozdravil jsem ho a zarazilo mě, že po tak dlouhé době nepoznávám ani vlastní hlas.
„Nazdar,“ odpověděl tučňák přátelsky a zatím si mě prohlížel z bezpečné vzdálenosti. Potom zaklapal zobákem a v černých očičkách mu zajiskřilo poznání. S roztaženými pahýly křídel

udělal pár kroků směrem ke mně. „Vždyť já tě znám," zaklapal opět žoviálně zobákem a bylo zjevné, že se tak přátelsky zasmál. „Vždyť ty seš ten s těma špinavýma ušima."
Za tu placírku by se nemusel stydět ani Tonda Panenka…..

„Františku, vstávejte. Už je šest?" zatřásla se mnou sestra v bílé uniformě.
„Co se děje?" vyskočil jsem polekaně z postele a překvapilo mě příjemné teplo.
„Františku, prášky," sklonila se až ke mně a podala mi mističku s několika různobarevnými kapslemi. Nasypal jsem si je všechny do dlaně, strčil je všechny do úst a předpisově škubl hlavou. Pak jsem tu stlačenou duhu zapil šálkem hořkého čaje. Mříže v oknech rozřezávaly zapadající slunce na několik nepravidelných obdélníků a ty se posouvaly pomalu po podlaze. Podle kalendáře byla třetí sobota v září a mně bylo úplně jedno, že letos nevyhraju zlatého trapsavce. Ale příští rok už bych chtěl být už zase při tom. _____

__

Jan Valeš - Jeňýk
2. místo v próze oldpsavců
Trapsavec 2011